Sygn. akt I SA/Wa 1120/26

ODPIS

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 września 2026 r.**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia **WSA Kamil Kowalewski (spr.)**
Sędziowie: sędzia **WSA Marta Kołtun-Kulik**
sędzia **WSA Małgorzata Boniecka-Płaczkowska**
Protokolant specjalista Monika Bodzan

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **29 września 2026 r.**
sprawy ze skargi **Piotra Borka**
na decyzję **Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego**
z dnia **4 marca 2026 r.** nr **1/0251.2.2025**
w przedmiocie **odwołania z funkcji rektora**

1. **uchyla zaskarżoną decyzję oraz decyzję Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 13 czerwca 2025 r. nr 1/6015.15.2025;**
2. **zasądza od Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na rzecz Piotra Borka kwotę 680 (sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY * W WARSZAWIE *

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Aleksandra Cymerska
starszy referent

ODPIS

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 marca 2026 r. nr 1/0251.2.2025 Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego utrzymał w mocy własną decyzję z 13 czerwca 2025 r. nr 1/6015.15.2025 w sprawie odwołania prof. dr. hab. Piotra Borka z funkcji rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie.

Jak wynika z akt sprawy, pismem z 2 września 2024 r. nr DSW-WPS.0261.I.2024.MZ Minister zawiadomił Piotra Borka o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie odwołania go z funkcji rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, na podstawie art. 432 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 742 z późn. zm. – dalej też u.p.s.w.n.).

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, decyzją z 13 czerwca 2025 r. nr 1/6015.15.2025 Minister, odwołał Piotra Borka z funkcji rektora UKEN w Krakowie.

Minister stwierdził, że działania Piotra Borka w kwestii przestrzegania praw pracowników zatrudnionych w UKEN w Krakowie, wobec których rektor jest pracodawcą, oraz uprawnień związków zawodowych, stanowiły uporczywe i rażące naruszenie przepisów art. 30 § 4, art. 38 § 1, art. 41, art. 52 § 1 pkt 1 i § 2 oraz rażące naruszenie art. 77^2 § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2025 r. poz. 277, z późn. zm.).

Minister wskazał na rozstrzygnięcia sądu pracy w sprawach dotyczących roszczeń pracowników UKEN w Krakowie, w których stwierdzono naruszenie przez pracodawcę przepisów prawa pracy. To – w ocenie Ministra – było wystarczające do zakwalifikowania naruszania przez rektora UKEN w Krakowie przepisów prawa w sposób uporczywy, gdyż w aktach sprawy udokumentowano 12 spraw prawomocnie zakończonych na korzyść pracowników UKEN. Zdaniem Ministra, naruszenie przez rektora wspomnianych przepisów Kp miało także charakter rażący. W tym zakresie Minister wskazał, że rektor uczelni publicznej, realizując zadania wynikające z ustawy PSWN pełni także funkcję organu administracji publicznej w rozumieniu art. 5 § 2 pkt 3 k.p.a., a zatem ciąży na nim konstytucyjny obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Minister zwrócił uwagę na skutki dostrzeżonych naruszeń wskazując na specyfikę prawa pracy, a także podmiotu naruszającego prawo (rektor uczelni publicznej). Zdaniem Ministra, nieakceptowalne w demokratycznym państwie

prawnym oraz w świetle zasady praworządności jest naruszanie ustawowych praw pracowników zatrudnionych w uczelni przez niezgodne z prawem rozwiązywanie stosunków pracy.

To, w ocenie Ministra, uzasadniało odwołanie prof. dr. hab. Piotra Borka z funkcji rektora UKEN w Krakowie.

Piotr Borek – z zachowaniem ustawowego terminu – zwrócił się do Ministra o ponowne rozpatrzenie sprawy. Po rozpoznaniu tego wniosku Minister powołaną na wstępie decyzją z 4 marca 2026 r. nr 1/0251.2.2025 utrzymał w mocy własna decyzję z 13 czerwca 2025 r. nr 1/6015.15.2025.

W uzasadnieniu organ przywołał treść art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n., który stanowił podstawę jego rozstrzygnięcia. Analizując treść tego przepisu Minister stwierdził, że zawiera on dwie niezależne od siebie przesłanki odwołania rektora uczelni, a zaistnienie którejkolwiek z nich daje podstawę do wydania przez Ministra rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Przyjmując, że zarówno pojęcie "rażącego naruszenia prawa", jak i pojęcie "uporczywego naruszenia prawa" są pojęciami niedookreślonymi i niezdefiniowanymi na gruncie obowiązującego prawa Minister uznał, że przesłanki te mogą wypełniać różne stany faktyczne, a nadanie im znaczenia w okolicznościach konkretnej sprawy należy do organu administracji publicznej. Natomiast przy wyznaczaniu kierunku i sposobu rozumienia tych pojęć organ posłużył się poglądami doktryny i orzecznictwa.

W ocenie Ministra, ustalony w sprawie stan faktyczny wypełnia obie przesłanki wymienione w art. 432 ust. 5, tj. rażącego i uporczywego naruszania przepisów prawa, co uzasadniało odwołanie prof. dr. hab. Piotra Borka z funkcji rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Za aktualne organ uznał ustalenia poczynione na etapie postępowania w pierwszej instancji, że Piotr Borek w okresie pełnionej funkcji rektora UKEN, tj. od dnia 1 września 2020 r., naruszył następujące przepisy prawa: 1) art. 30 § 4 KP, który stanowi, iż w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas określony lub umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy; 2) art. 38 § 1 KP, który stanowi, iż o zamiarze wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas określony lub umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony pracodawca zawiadamia na piśmie reprezentującą pracownika zakładową organizację związkową, podając przyczynę uzasadniającą

rozwiązanie umowy; 3) art. 41 KP, który stanowi, iż pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia; 4) art. 52 § 1 pkt 1 i § 2 KP, który stanowi, iż pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych (§ 1), zaś rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (§ 2); 5) art. 77^2 § 4 KP, który stanowi, iż regulamin wynagradzania ustala pracodawca. Jeżeli u danego pracodawcy działa zakładowa organizacja związkowa, pracodawca uzgadnia z nią regulamin wynagradzania; 6) art. 128 ust. 3 zd. 5 u.p.s.w.n., który stanowi, iż kryteria oceny okresowej przedstawia się nauczycielowi akademickiemu przed rozpoczęciem okresu podlegającego ocenie.

W ocenie Ministra, fakt zaistnienia tych naruszeń nie może budzić wątpliwości, gdyż zostały one potwierdzone prawomocnymi orzeczeniami sądów pracy powołanymi w uzasadnieniu decyzji. Organ nie miał też wątpliwości co do ich kwalifikowanego charakteru wskazując, że naruszenie prawa przez organ władzy publicznej, w tym również przez rektora uczelni, powinno być oceniane szczególnie surowo. Za taką oceną przemawiały również skutki naruszeń dostrzeżone przez Ministra rozpatrywane zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i szerszym – dotyczącym sposobu postrzegania uczelni, a także jej kondycji finansowej.

Minister stwierdził też, że zarzucane rektorowi naruszenia miały charakter uporczywy zakładając, że uporczywe naruszenie to takie, które ma miejsce pomimo powzięcia przez daną osobę wiedzy o niezgodności z prawem określonego zachowania czy zaniechania. Wskazując na dokumenty zgromadzone w aktach Minister wyjaśnił, że rektor w marcu 2022 r., a więc przed złożeniem kolejnych oświadczeń o wypowiedzeniu umów o pracę, dysponował już wiedzą, że część osób zwolnionych w 2021 r. złożyła - od kwietnia do czerwca 2021 r. - pozwy do sądu pracy i jakie zarzuty zostały w nich podniesione. Mimo to rektor nie zmienił praktyki i nadal konsekwentnie zwalniał pracowników z naruszeniem m.in. art. 30 § 4 KP, czym powielał wytykane w 2021 r. uchybienia proceduralne.

Odnosząc się do zasadniczych argumentów podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Minister wskazał, że nie dostrzegł przeszkód by

odwołać Piotra Borka z funkcji rektora w okresie trwania jego drugiej kadencji za naruszenia jakie miały miejsce w kadencji pierwszej. W ocenie Ministra, nie sprzeciwiały się temu obowiązujące przepisy prawa, a przyjęcie koncepcji odmiennej prowadziłoby do wypaczenia funkcji nadzoru państwa nad systemem szkolnictwa wyższego. Minister uznał też, że wbrew twierdzeniom wnioskodawcy dopełniono wymogu określonego w art. 432 ust. 5 zd. 1 u.p.s.w.n., tj. odwołanie rektora zostało poprzedzone zasięgnięciem opinii Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego (dalej także: RGNiSW lub Rada) oraz Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (dalej także: KRASP).

W piśmie z 31 marca 2026 r. Piotr Borek wywiódł skargę na decyzję Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 4 marca 2026 r. nr 1/0251.2.2025. Zaskarżając tę decyzję w całości zarzucił jej:

1. naruszenie art. 107 § 1 ust. 2 i 8 k.p.a., w związku 39^3 § 1 i 2 k.p.a., poprzez nie opatrzenie decyzji datą oraz podpisem z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do wydania decyzji, a to wobec przesłania stronie jedynie wydruku decyzji, bez wskazania w jego treści identyfikatora pisma nadawanego przez system teleinformatyczny, za pomocą którego pismo zostało wydane, przy jednoczesnej rezygnacji z własnoręcznego podpisu pisma oraz nie wskazaniu, czy dokument został w ogóle podpisany i przez kogo. Nie może przy tym być uznane za prawidłowe opatrzenie decyzji datą w drodze sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej czy opatrzenia jej podpisem w tym samym trybie. Nadto – brak daty czy brak kluczowego elementu decyzji (podpis) nie może być uzupełniony w drodze sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej;
2. naruszenie art. 10 § 1 k.p.a., w związku z art. 57 § 5 ust. 2 k.p.a., w zw. z art. 79a § 2 k.p.a., w zw. z art. 81 k.p.a., poprzez ich nie zastosowanie i oczywiste, uniemożliwienie stronie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przy jednoczesnym pominięciu przez organ zgłoszonych przez stronę żądań i wniosków, w szczególności pozostawieniu bez rozpoznania pisma z dnia 3 marca 2026 r. zawierającego wniosek dowodowy dotyczący okoliczności stanowiących okoliczność potencjalnie tamującą do wydania decyzji (stwierdzenie przez WSA w Warszawie nieważności postanowienia KRASP zawierającego opinię w przedmiocie odwołania Rektora UKEN), w sytuacji gdy Organ posiadał wiedzę o żądaniach i treści wniosków Strony, jako

że równolegle do nadania pisma z 3 marca 2026 r. listem poleconym (art. 57 § 5 ust. 2 k.p.a.), skan tego pisma przesłano do organu pocztą elektroniczną z informacją o wniosku dowodowym i przesłaniu go listem poleconym, zaś sam organ w sposób pośpieszny i nieuporządkowany – z naruszeniem praw strony – wydał wadliwą formalnie decyzję bez uwzględnienia wnioskowanego w tym piśmie dowodu;

3. naruszenie art. 8 § 1 i 2 k.p.a., poprzez jego nie zastosowanie i prowadzenie postępowania w taki sposób, że strona może z uzasadnionych przyczyn pozostawać w przeświadczeniu, iż organ nie tylko narusza jej prawa (nie honoruje prawidłowo i terminowo złożonych wniosków i żądań), ale wręcz podejmuje sprzeczne z normami prawa działania, aby decyzję wydać w sposób niezgodny z procedurą, oraz z nadużyciem prawa (tj. mimo wiedzy organu o wyroku WSA w Warszawie bezpośrednio wpływającym na możliwość wydania decyzji, organ wydał decyzję pomijając wynikające z tego konsekwencje dla postępowania);
4. naruszenie art. 75 § 1 k.p.a. w zw. z art. 78 § 1 k.p.a., poprzez błędne nieuwzględnienie wniosków dowodowych mogących przyczynić się do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, co miało wpływ na treść zapadłej decyzji, w szczególności:
   a) wniosku zawartego w piśmie z dnia 3 marca 2026 r. nadanego tego samego dnia listem poleconym w terminie 5-dniowym zakreślonym przez sam organ do wypowiedzenia się co do materiału przed wydaniem decyzji, które to pismo przesłano organowi także poprzez pocztę elektroniczną w dniu 3 marca 2026 r. (czyli dzień przed wydaniem zaskarżonej decyzji), a które to pismo wskazywało na istnienie istotnej przeszkody formalnej w wydaniu decyzji, a mianowicie wydania w dniu 26 lutego 2026 r. przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyroku w sprawie VII SA/Wa 973/25, wyroku stwierdzającego nieważność postanowienia Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, które to postanowienie zapadło w trybie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n. (tj. postanowienia opiniującego, stanowiącego warunek do wydania decyzji o odwołaniu rektora w trybie, w którym zapadła skarżona decyzja) oraz zawierało żądanie wzięcia pod uwagę tej okoliczności; dowodów, dołączonych przez Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie do pisma z dnia 2 lutego 2026 r.

stanowiącego realizację zobowiązania organu, których nieprawidłowo organ nie uwzględnił, w zakresie w jakim świadczą one o znacznie większej ilości spraw pracowniczych zakończonych umorzeniem postępowania lub ugodą, niż zakończonym wyrokiem stwierdzającym rozwiązanie stosunku pracy z naruszeniem prawa, co oczywiście i jednoznacznie osłabia argumentację organu, a co organ całkowicie pomija.

b) dowodów powołanych w toku postępowania przez skarżącego na etapie postępowania przed organem pierwszego stopnia (wymienionych w pkt II wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy – 35 wniosków) oraz we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (wskazywanych w pkt 2 wniosku – lit od a do g), gdzie spośród kilkudziesięciu wniosków większość oddalono, bez względu na rodzaj i tezę dowodową;

5. naruszenie art. 77 § 4 k.p.a., poprzez jego nie zastosowanie, i przez to nie wzięcie pod uwagę przy rozstrzyganiu sprawy, że istnieją znane organowi z urzędu okoliczności istotne dla zakończenia postępowania administracyjnego (wydania decyzji), a to wobec faktu, że wyrokiem z 26 lutego 2026 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w sprawie VII Sa/Wa 973/25, stwierdził nieważność zaskarżonego postanowienia Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, które to postanowienie zapadło w trybie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n. (tj. postanowienia opiniującego, stanowiącego warunek do wydania decyzji o odwołaniu rektora w trybie, w którym zapadła skarżona decyzja);
6. naruszenie art. 113 k.p.a., poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i podjęcie przez organ próby sprostowania decyzji poprzez sprostowanie rzekomych oczywistych omyłek pisarskich w postaci braku daty i braku podpisu, w sytuacji gdy takie wady decyzji nie wpisują się w definicję oczywistych omyłek pisarskich i nie mogą być w tym trybie prostowane – w zakresie tego zarzutu strona wskazuje, że niezależnie do niniejszej skargi skierowała skargę na postanowienie nr 8 Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego DS WWPS.0251.2.2025.WI z dnia 16 marca 2026r., którym to postanowieniem organ w drodze sprostowania omyłki pisarskiej próbuje usunąć istotną merytoryczną wadę decyzji;
7. naruszenie art. 432 ust. 5 p.s.w.n, w związku z art. 106 § 5 k.p.a., w związku z art. 106 § 1 k.p.a., poprzez wydanie zaskarżonej decyzji, mimo iż wyrokiem z

26 lutego 2026 r., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w sprawie VII SA/Wa 973/25, stwierdził nieważność postanowienia Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, co w konsekwencji nie zbadania treści i skutków wyroku dla toczącego się postępowania powoduje, że organ nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku zweryfikowania prawidłowości wypełnienia procedury konsultacyjnej zawartego w normie przepisu art. 432 ust. 5 p.s.w.n., a więc uydal decyzję z naruszeniem obowiązków nałożonych ustawą;

8. naruszenie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n, w związku z art. 106 § 5 k.p.a., w związku z art. 106 § 1 k.p.a., poprzez wydanie decyzji o odwołaniu rektora z funkcji, mimo iż nie zostało rozpoznane zażalenie na postanowienia opiniujące wydane przez RGNiSW, a opinia zawarta w tym postanowieniu nie posiada waloru ostateczności, co w konsekwencji powoduje, że organ prowadzący postępowanie główne, nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku konsultacyjnego zawartego w normie przepisu art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n., a więc wydał decyzję z naruszeniem obligatoryjnych obowiązków nałożonych ustawą;
9. naruszenie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n., poprzez wydanie decyzji o odwołaniu rektora z funkcji, mimo braku przesłanek wynikających z tej normy, a to:
   a) mimo braku przesłanki „uporczywości" działania rektora,
   b) mimo braku przesłanki „rażącego" naruszenia prawa,
   c) w sytuacji, gdy zakończyła się już kadencja rektora, w toku której miałoby dojść do naruszeń prawa w stopniu rażącym lub uporczywych,
   d) w sytuacji, gdy na dzień działania rektor nie posiadał i obiektywnie oceniając nie mógł podejrzewać, że jego decyzje dotyczące zatrudnienia mogą zostać uznane za naruszenie prawa, a o czym powziął obiektywną informację dopiero wiele miesięcy/lat później (w dacie prawomocności pierwszych wyroków sądów pracy),
10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanej decyzji, polegający na błędnym pominięciu w rozpoznaniu sprawy argumentów dotyczących pozytywnych, ekonomicznych, społecznych i wizerunkowych skutków działań restrukturyzacyjnych Rektora, co było niezbędne dla poprawnego zastosowania art. 432 p.s.w.n.,
11. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 Konstytucji, w związku z art. 7 i art. 31 ust. 3 Konstytucji, w związku z art. 8 § 1 k.p.a., oraz art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n., poprzez wydanie decyzji o odwołaniu rektora mimo, iż uprzednio

organ popierał działania restrukturyzacyjne rektora, uznawane obecnie za dokonane z uporczywym lub rażącym naruszeniem prawa, a także współfinansował te działania, nagradzał Rektora – co narusza kluczowe zasady demokratycznego państwa prawa, zasadę działania organu w ramach i w granicach prawa, zasadę pewności prawa i oceny go przez organ, a także zasady postępowania administracyjnego, które obligują organ administracji publicznej do działania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej.

Wobec podniesionych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie decyzji nr 1/0251.2.2025 Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz uchylenie decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 13 czerwca 2025 r., nr 1/6015.15.2025 w sprawie odwołania prof. nr hab. Piotra Borka z funkcji rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie; wstrzymanie wykonania decyzji nr 1/0251.2.2025 Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego do czasu prawomocnego rozpoznania skargi, niezwłoczne rozpoznanie tego wniosku oraz powiadomienie pełnomocnika o rozstrzygnięciu w tym zakresie, rozpoznanie sprawy na rozprawie, a w zakresie wniosku o wstrzymanie wykonania decyzji na posiedzeniu niejawnym. Skarżący wniósł też o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, wspólne rozpoznanie sprawy zainicjowanej niniejszą skargą, ze sprawą zainicjowaną skargą z 2 kwietnia 2026 r., na postanowienie nr 8 Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego nr DSWWPS.0251.2.2025.WI z 16 marca 2026 r., w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w decyzji nr 1/0251.2.2025, a także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów wskazanych w skardze.

Minister w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie i odniósł się do zarzutów podnoszonych przez skarżącego.

Podczas rozprawy w dniu 29 września 2026 r. pełnomocnik skarżącego cofnął zawarty w skardze wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w niej wymienionych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Sądowa kontrola administracji sprawowana jest przy uwzględnieniu kryterium legalności. Oznacza to, że sąd rozpoznający skargę na decyzję ocenia, czy zaskarżony akt został wydany zgodnie z obowiązującymi przepisami postępowania i prawa materialnego.

Zgodnie przy tym z art. 145 § 1 pkt 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2026 r., poz. 143 z późn. zm. – dalej też P.p.s.a.), sąd uwzględniając skargę na decyzję (lub postanowienie) uchyla ten akt w całości albo w części, jeżeli stwierdzi: naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy (lit. a), naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego (lit. b), inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy (lit. c).

Skarżący – biorąc pod uwagę zarzuty podniesione w skardze – upatruje niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji w szczególności w jej wadach konstrukcyjnych wynikających z braku naniesionej na niej daty wydania i braku podpisu osoby uprawnionej do wydania aktu. Twierdzi też, że podjęcie przez Ministra rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołania go z funkcji rektora UKEN w Krakowie nie było poprzedzone prawidłowym postępowaniem opiniodawczym zgodnie z art. 432 ust. 5 zd. 1 u.p.s.w.n., gdyż Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 26 lutego 2026 r. sygn. akt VII SA/Wa 973/25 stwierdził nieważność postanowienia Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich z 12 lutego 2025 r. nr KRASP/30/2025 w przedmiocie wyrażenia opinii w sprawie odwołania z funkcji rektora, czego nie uwzględnił Minister przy wydawaniu zaskarżonej decyzji. Z tym wiążą się zarzuty naruszenia przepisów postępowania wskazanych w skardze, które można sprowadzić do twierdzenia, że organ nie zapewnił stronie aktywnego udziału w toku postępowania bowiem nie uwzględnił przed wydaniem decyzji wniosku skarżącego o przeprowadzenia dowodu z wydanego przez Sąd wyroku VII SA/Wa 973/25. Dopiero jeden z ostatnich z zarzutów skargi dotyczył naruszenia przez organ przepisu prawa materialnego, tj. art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n., które polegać miało na wydaniu decyzji o odwołaniu z funkcji rektora pomimo, że – zdaniem skarżącego – nie ziściły się przesłanki uzasadniające wydanie decyzji w tym przedmiocie.

Sąd nie uwzględnił pierwszej grupy zarzutów, a poczynając od najdalej idącego stwierdził, że nie ma wątpliwości, iż decyzja Ministra nr 1/0251.2.2025 została wydana i nie jest obarczona wadą rażącego naruszenia prawa. Dla porządku należy wskazać, że wywody skarżącego w tym zakresie obarczone są swoistą niekonsekwencją bowiem z jednej strony stara się on wykazywać, że z powodu braku uwidocznionych na wydruku decyzji Ministra tak istotnych elementów jak data jej wydania i podpis osoby uprawnionej do jej wydania, akt ten należy uznać za

nieistniejący. Z drugiej zaś twierdzi, że takie wady decyzji należałby zakwalifikować jako rażące naruszenia prawa, które winny skutkować stwierdzeniem jej nieważności. Nie ulega natomiast wątpliwości, co podkreślano w licznych orzeczeniach sądów administracyjnych, że kontrolowany pod kątem zgodności z prawem, a więc też w zakresie nieważności, może być tylko akt istniejący, a więc taki, który został wydany przez organ administracji publicznej i poprzez jego zakomunikowanie „na zewnątrz" wszedł do obrotu prawnego.

Sąd nie miał wątpliwości, że kontrolowany akt pomimo braku uwidocznionej na nim daty wydania i zwizualizowanej informacji o podmiocie, który złożył pod nim podpis jako osoba uprawniona do wydania decyzji jest decyzją administracyjną, która weszła do obrotu prawnego. Wynika to za specyfiki decyzji Ministra, która została wydana w formie dokumentu elektronicznego, a skarżącemu – stosownie do art. 39^3 § 1 doręczony został jej wydruk. Integralnym elementem dokumentu sporządzonego w postaci elektronicznej jest karta podpisu elektronicznego (w aktach administracyjnych sprawy), która zawiera informację, że pismo zostało wydane w postaci elektronicznej i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby, która je podpisała, a także informację o dacie złożenia podpisu. W momencie złożenia podpisu pod aktem – co nie ulega wątpliwości – dochodzi do jego wydania, do tej bowiem chwili możemy mówić jedynie o projekcie dokumentu. Zatem data złożenia podpisu elektronicznego na decyzji Ministra informuje jednocześnie od tym kiedy dokument ten został wydany.

To zaś, że na samym wydruku dokumentu informacje te nie zostały uwidocznione nie powoduje, że możemy uznać, iż Minister nie wydał decyzji i stanowi ona akt nieistniejący. Trzeba bowiem zauważyć, że zgodnie z 39^3 § 3 k.p.a. wydruk pisma, o którym mowa w § 1, (wydanego w postaci elektronicznej przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego) może zawierać mechanicznie odtwarzany podpis osoby, która podpisała pismo. Zatem wizualizacja kwalifikowanego podpisu elektronicznego złożonego pod decyzją wydaną w formie dokumentu elektronicznego nie jest jej obligatoryjnym elementem, jeżeli podpis taki został złożony w sposób prawidłowy. Co więcej, należy też mieć na uwadze, że Minister postanowieniem z 16 marca 2026 r. nr 8 znak nr DSWWPS.0251.2.2025.WI sprostował oczywistą omyłkę w decyzji nr 1/0251.2.2025 w ten sposób, że dodał w niej informację o dacie jej wydania i graficzne odwzorowanie informacji o złożonym

podpisie elektronicznym, co miało służyć usunięciu ewentualnych wątpliwości odnośnie do tych elementów aktu.

Z tych względów, a także mając na uwadze treść przepisów art. 39^3 § 2 pkt 1 i § 3 k.p.a. Sąd stwierdził też, że kontrolowana decyzja nie może zostać uznana za wydaną z rażącym naruszeniem prawa. Wprawdzie zgodnie z art. 107 § 1 pkt 2 i pkt 8 k.p.a. decyzja administracyjna winna zawierać m.in. datę wydania, a także podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do wydania decyzji, jednakże mając na uwadze, że decyzja Ministra została wydana w formie dokumentu elektronicznego informacje o dacie jej wydania oraz dane identyfikujące osobę, która złożyła podpis na decyzji zostały uwidocznione w dołączonej do aktu karcie podpisu elektronicznego, co nie może zostać uznane za działanie sprzeczne z prawem, a tym bardziej wadliwe w stopniu kwalifikowanym.

W ocenie Sądu nie doprowadziło też do naruszenia uprawnień strony w toku postępowania zmierzającego do wydania kontrolowanej decyzji pominięcie zgłaszanego przez skarżącego wniosku o przeprowadzenie dowodu z wyroku tut. Sądu wydanego 26 lutego 2026 r. w sprawie sygn. akt VII SA/Wa 973/25. Trzeba bowiem wyjaśnić, że zgodnie z art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jedna z norm wynikających z tego przepisu obliguje organ do aktywnego, niezależnego nawet od woli strony, podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Realizując ten obowiązek organ podejmować ma jednak takie czynności, które w sposób obiektywny będą przybliżały go do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Mają one być przydatne dla prawidłowego, właściwego ustalenia pełnego stanu faktycznego sprawy. Organ może zatem – i nie będzie to stanowiło naruszenia art. 7 i innych przepisów k.p.a. – pomijać czynności, które z punktu widzenia celu jakim jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, będą miały charakter zbędny. Organy też, co należy wyraźnie podkreślić, z mocy ogólnej zasady szybkości postępowania wynikającej z art. 12 § 1 k.p.a., są obligowane do szybkiego i wnikliwego działania w sprawie, poprzez posługiwanie się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia.

Odnosząc się do zarzutów podnoszonych przez skarżącego w tym zakresie trzeba zaś zauważyć, że wyrokiem VII SA/Wa 973/25 tut. Sąd stwierdził nieważność

postanowienia Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich z 12 lutego 2025 r. nr KRASP/30/2025 w przedmiocie wyrażenia opinii w sprawie odwołania z funkcji rektora. Nie oznacza to jednak bynajmniej, że Minister, przed wydaniem decyzji, nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 432 ust. 5 zd. 1 u.p.s.w.n. polegającego na zasięgnięciu opinii RGNiSW oraz właściwej konferencji, o której mowa w art. 329 ust. 1 pkt 2-4. Przeciwnie, jak wynika z akt sprawy Minister zwrócił się do Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich o wydanie opinii w sprawie odwołania prof. dr hab. Piotra Borka z funkcji Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Komisja postanowieniem z 2 października 2024 r. nr 213/2024 wyraziła swoje stanowisko w tym przedmiocie natomiast postanowienie tego gremium z 12 lutego 2025 r. nr KRASP/30/2025 wydane po rozpoznaniu zażalenia Piotra Borka utrzymywało w mocy postanowienie z 2 października 2024 r. Sąd w uzasadnieniu wydanego wyroku stwierdził, że opinia Konferencji Rektorów wydawana w toku postępowania prowadzonego na podstawie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n. jest aktem niezaskarżalnym, na który nie przysługuje zażalenie i dlatego wskazując na brak podstawy prawnej postanowienia z 12 lutego 2025 r. nr KRASP/30/2025 stwierdził jego nieważność. W dacie wydawania kontrolowanej decyzji nadal pozostawała jednak w mocy opinia Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich wydana w formie postanowienia z 2 października 2024 r. nr 213/2024. Minister nie tylko formalnie zrealizował więc obowiązek wystąpienia do właściwej konferencji, o której mowa w art. 329 ust. 1 pkt 2-4, ale też przed wydaniem decyzji uzyskał opinię tego gremium. To sprawia, że zarzuty podniesione w pkt 3,4, 5, i 7 skargi należy uznać za nieuzasadnione.

Przechodząc do meritum sprawy Sąd stwierdził, że Minister kontrolowaną decyzją orzekł o odwołaniu Piotra Borka z funkcji rektora UKEN w Krakowie przyjmując za podstawę swojego rozstrzygnięcia art. 432 ust. 5 zd. 1 u.p.s.w.n. W myśl tego przepisu, jeżeli rektor rażąco lub uporczywie narusza przepisy prawa, minister może go odwołać, po zasięgnięciu opinii RGNiSW oraz właściwej konferencji, o której mowa w art. 329 ust. 1 pkt 2-4. Ustawodawca uregulował w nim nadzwyczajny tryb odwołania z zajmowanego stanowiska osoby piastującej funkcję rektora, z którego może skorzystać Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego, jako organ sprawujący nadzór uczelniami w zakresie zgodności działania z przepisami prawa stosownie do art. 426 ust. 1 pkt 1 *ab initio* u.p.s.w.n. Należy uznać, że instrument przewidziany w art. 432 ust. 5 zd. 1 ma charakter nadzwyczajny bowiem

zgodnie z art. 432 ust. 1 u.p.s.w.n. w przypadku stwierdzenia naruszenia przez rektora przepisów prawa, minister może wystąpić do kolegium elektorów albo podmiotu, który dokonał wyboru rektora, albo go powołał z wnioskiem o odwołanie rektora. Działając na podstawie tego przepisu Minister – w przypadku stwierdzenia naruszenia przez rektora obowiązujących przepisów prawa – może zwrócić się do właściwego gremium, które dokonało wyboru rektora z wnioskiem o jego odwołanie. Tymczasem tryb przewidziany w art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n. ma zastosowanie dopiero w przypadku stwierdzenia kwalifikowanych naruszeń prawa przez rektora lub wówczas, gdy naruszenia te mają charakter uporczywy. W takich przypadkach Minister może samodzielnie odwołać osobę zajmująca stanowisko rektora z piastowanej funkcji, przy czym rozstrzygnięcie wydane w tym przedmiocie mu być poprzedzone zasięgnięciem opinii RGNiSW oraz właściwej konferencji, o której mowa w art. 329 ust. 1 pkt 2-4 (w niniejszej sprawie Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich). W ocenie Ministra, ustalony w sprawie stan faktyczny pozwolił stwierdzić, że działania Piotra Borka, polegające na naruszeniu przepisów kodeksu pracy, wynikającym z nieprawidłowego rozwiązywania stosunku pracy z pracownikami UKEN, wyczerpywały obie przesłanki przewidziane w art. 432 ust. 5 uprawniające organ do odwołania go z funkcji rektora tej uczelni.

Jak trafnie stwierdził Minister zarówno „rażące naruszenie prawa", jak i uporczywe naruszenia prawa" stanowiące przesłanki warunkujące zastosowanie trybu odwołania rektora przewidzianego w art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n. są wyrażeniami nieostrymi, które nie zostały zdefiniowane prawnie. Przy ich wykładni, co słusznie przyjął organ, posłużyć się można jednak bogatym dorobkiem orzecznictwa i tak odnośnie pojęcia rażącego naruszenia na przestrzeni lat wykształciło się jednolite stanowisko, że naruszenie takie cechuje się trzema elementami dotyczącymi charakteru samego uchybienia, rodzaju przepisu jaki został naruszony i wreszcie skutków wywołanych naruszeniem. W efekcie, jako rażące traktuje się naruszenie oczywiste, jaskrawe, „rzucające się w oczy". Będzie to więc naruszenie dostrzegalne poprzez proste zestawienie treści przepisu z działaniem podjętym przez podmiot, który dopuścił się uchybienia. Z tym w pewnym sensie wiąże się drugi z elementów rozpatrywanych przy analizie rażącego naruszenia prawa, przyjmuje się bowiem, że w sposób kwalifikowany może zostać naruszony przepis jasny – taki, którego zastosowanie nie wymaga prowadzenia skomplikowanych zabiegów interpretacyjnych. Wreszcie podkreśla się, że nie każde oczywiste naruszenie prawa

może być uznane za rażące, jak również nie ma decydującego znaczenia to, jaki przepis został naruszony. Rozstrzygające dla uznania naruszenia prawa za rażące jest to, że rodzaj tego naruszenia i jego skutki powodują, że decyzja taka nie może być zaakceptowana jako rozstrzygnięcie wydane przez organy praworządnego państwa. Stwierdzone naruszenie prawa powinno mieć znacznie większą wagę, aniżeli stabilność ostatecznej decyzji administracyjnej. Istotnym elementem konstrukcji rażącego naruszenia prawa są zatem skutki jakie zostały nim wywołane, w przypadku wydanej z rażącym naruszeniem prawa decyzji administracyjnej wskazuje się, że są to skutki gospodarcze lub społeczne niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności (por. w wyroku NSA z 18 czerwca 2026 r. II OSK 1699/25).

Minister stanął na stanowisku, że naruszenia przepisów prawa pracy jakich dopuścił się rektor miały charakter rażący w zasadzie z dwóch powodów. Po pierwsze organ wskazał, że uchybienia popełnione przez osobę piastującą funkcję publiczną powinny być oceniane szczególnie surowo, po drugie naruszenia te wywołały nieakceptowalne skutki w obszarze indywidualnym – dla poszczególnych pracowników objętych zwolnieniem i szerzej w odbiorze całej uczelni – która miała ucierpieć wizerunkowo.

Argumenty te w ocenie Sądu okazały się niewystarczające by uznać, że uchybienia jakich niewątpliwie dopuścił się Piotr Borek piastujący funkcję rektora UKEN miały charakter kwalifikowany. Mając na uwadze przedstawione wyżej rozważania odnośnie do modelu „rażącego naruszenia prawa" prezentowane jednolicie w orzecznictwie należy uznać, że twierdzenie o wyższym mierniku staranności, którego należałoby oczekiwać od osoby piastującej funkcję publiczną nie mogą przy ocenie pierwszej przesłanki z art. 432 ust. 5 zastąpić analizy skali czy rodzaju naruszenia w kontekście treści przepisów jakie zostały naruszone. Trzeba zauważyć, że kategoria kwalifikowanego – rażącego naruszenia prawa na gruncie procedury administracyjnej często jest odnoszona do działań podejmowanych w formie władczej przez podmioty publicznoprawne. Zatem to, że stwierdzone naruszenia zostały popełnione przez osobę piastującą funkcję publiczną (rektora uczelni wyższej) nie może być czynnikiem decydującym dla oceny skali takiego naruszenia. Mówiąc inaczej, Minister chcąc wykazać, że Piotr Borek dopuścił się rażącego naruszenia prawa, jeżeli nie dysponuje orzeczeniem, które stanowiłoby prejudykat potwierdzający, że rektor dopuścił się uchybienia o charakterze

kwalifikowanym, powinien szerzej wskazać na oczywistą sprzeczność pomiędzy działaniem rektora, a treścią obowiązujących przepisów, tym bardziej, że podobny sposób działania zalecił mu organ opiniujący (Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich w opinii z 2 października 2024 r. nr 213/2024) wskazując, że nie ma możliwości kategorycznie zakwalifikować naruszeń prawa przez Piotra Borka, jako rażące. Dyskusyjna pozostaje też ocena skutków wywołanych przez stwierdzone naruszenia, skarżący konsekwentnie argumentuje bowiem, że jego działania miały służyć poprawie kondycji finansowej uczelni, tymczasem Minister wskazuje, że spowodowały one istotne straty finansowe po jej stronie i negatywnie wpłynęły na odbiór uczelni w środowisku akademickim.

Odnosząc się do argumentów skarżącego Sąd stwierdził, że nie można tłumaczyć działań niezgodnych z prawem dążeniem do osiągnięcia pozytywnych skutków. Jednak by móc zarzucić, że naruszenia jakich dopuścił się Piotr Borek miały charakter rażący należałoby, oprócz oczywiście wspomnianej oceny relacji pomiędzy skalą, czy rodzajem naruszenia, a treścią przepisów jakie zostały naruszone, szerzej ocenić też skutki stwierdzonych naruszeń i w tym zakresie argumenty skarżącego mogą mieć pewne znaczenie. Wziąć należałoby pod uwagę w jakiej sytuacji finansowej znajdowała się uczelnia w chwili objęcia przez skarżącego funkcji rektora, a następnie ocenić czy jego działania rzeczywiście przyczyniły się do jej poprawy. Następnie trzeba by zweryfikować czy wyższe były korzyści po stronie uczelni, jeżeli takie wystąpiły, czy też powstałe po jej stronie koszty zakończonych sporów sądowych. Z kolei rozważania odnośnie do utraconej przez uczelnię renomy w środowisku akademickim powinny być poparte konkretnymi danymi dotyczącymi jakości oferowanego przez nią kształcenia, zainteresowania ofertą uczelni wśród potencjalnych kandydatów, poziomu kadry dydaktycznej, czy końcowych efektów całego procesu dydaktycznego. To w sposób możliwie pełny pozwoliłoby ocenić skutki jakie w sferze ekonomicznej i społecznej zostały wywołane naruszeniami jakich dopuścił się skarżący. Trzeba przy tym mieć na uwadze, że samo rozwiązanie stosunku pracy z określoną grupą pracowników uczelni mieści się w ramach dostępnych pracodawcy instrumentów przewidzianych przepisami prawa pracy. Z kolei pracownicy kwestionujący tryb wypowiedzenia umowy o pracę mogą skorzystać z przysługującej im ochrony sądowej. Dlatego przy ocenie skali naruszeń zarzucanych skarżącemu istotne znaczenie może mieć jakiej grupy spośród ogółu

pracowników UKEN dotyczyły zwolnienia i jaki ich odsetek został zakwestionowany przez sąd pracy.

Ta ostatnia kwestia wiąże się w pewnym stopniu z oceną drugiej z przesłanek uzasadniających odwołanie z funkcji rektora na podstawie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n., tj. uporczywym naruszeniem prawa. Minister stwierdził, że skarżący naruszał obowiązujące przepisy w sposób uporczywy bowiem w 14 sprawach sąd pracy stwierdził, że rozwiązanie przez niego umowy o pracę z pracownikami UKEN odbyło się z naruszeniem prawa. W ocenie Sądu, powtarzalność naruszeń prawa przy ocenie czy naruszenia te nosiły znamiona uporczywości ma znaczenie ale musi być połączona ze świadomością, że dane działanie ma charakter sprzeczny z prawem. Zgodnie z definicją słownikową pojęcie „uporczywy" oznacza tyle, co trudny do usunięcia, utrzymujący się długo lub ciągle powtarzający się (sjp.pwn.pl/słownik/uporczywy). Cecha uporczywości określonego stanu czy działania niewątpliwie wiąże się z pewnym poziomem dolegliwości dla podmiotu, który jest zmuszony znosić ich występowanie. Uporczywy charakter będą miały więc pewne stany, zachowania, czy zjawiska oddziaływujący w sposób negatywny, dolegliwy dla określonego podmiot. Sąd przyjął, że o uporczywym naruszeniu prawa możemy mówić wówczas, gdy trwa ono lub powtarza się pomimo posiadania przez określony podmiot obiektywnej wiedzy o bezprawnym charakterze takiego zachowania lub zaniechania. Wprawdzie Minister przyjął podobny sposób interpretacji pojęcia uporczywego naruszenia prawa lecz – zdaniem Sądu – wadliwie zakwalifikował jako naruszenia uporczywe działania podejmowane przez skarżącego. W ocenie Ministra o takim – uporczywym naruszeniu przepisów prawa pracy przez skarżącego świadczyć miał fakt, że kontynuował zwolnienia pracowników pomimo, że miał lub powinien mieć wiedzę o złożonych powództwach dotyczących nieprawidłowego rozwiązania stosunku pracy przez rektora.

Sąd w składzie orzekającym stoi natomiast na stanowisku, że samo złożenie powództwa przeciwko pracodawcy nie przesądza o niezgodności z prawem rozwiązania stosunku pracy. W konsekwencji z uporczywym naruszaniem przepisów prawa pracy mielibyśmy do czynienia wówczas, gdyby rektor pomimo otrzymania orzeczenia sądu stwierdzającego nieprawidłowości przy rozwiązaniu stosunku pracy kontynuował swoje bezprawne działania. Z taką sytuacją nie mieliśmy jednak do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Dlatego Sąd stwierdził, że w realiach

rozpoznawanej sprawy nie można zarzucić skarżącemu, że dopuścił się uporczywego naruszenia przepisów prawa pracy.

Przechodząc do ostatniej z istotnych dla wydanego wyroku kwestii trzeba zwrócić uwagę na charakter decyzji podejmowanej na podstawie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n. Z treści tego przepisu wynika w sposób jednoznaczny, że decyzja ta wydawana jest w warunkach tzw. uznania administracyjnego o czym świadczy użyty w powołanym przepisie zwrot „minister może (...)". Oznacza to tyle, że nawet wówczas gdy ziszczą się wskazane w tym przepisie przesłanki uzasadniające odwołanie z funkcji rektora Minister może, ale nie musi orzec o odwołaniu go z zajmowanego stanowiska. Działanie w warunkach uznania administracyjnego charakteryzuje się tym, że dopiero po wystąpieniu określonych przesłanek, organ administracyjny ma możliwość wyboru konsekwencji prawnych określonego stanu faktycznego, innymi słowy organ może, lecz nie musi orzec w określony sposób. Uznanie administracyjne daje organowi prawo do załatwienia sprawy zgodnie ze słusznym interesem obywatela, o ile nie stoi temu na przeszkodzie interes społeczny oraz możliwości organu związane z posiadanymi uprawnieniami i środkami (por. w wyroku NSA z 15 stycznia 2016 r. I OSK 1382/14).

Dlatego decyzja wydawana w warunkach uznania administracyjnego wymaga szczególnego uzasadnia odnośnie do tego jakie okoliczności skłoniły organ do podjęcia rozstrzygnięcia danej treści. Minister działając prawidłowo na podstawie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n powinien więc szczegółowo uzasadniać z jakich względów uznał za zasadne odwołanie rektora z piastowanej funkcji. Nie wystarczy przy tym wskazanie, że ziściły się przesłanki wynikające z analizowanego przepisu, gdyż to otwiera dopiero organowi drogę do podjęcia rozstrzygnięcia wydawanego w ramach przyznanego mu uznania. Organ powinien m.in. rozważyć, czy jego działanie jest zgodne ze słusznym interesem obywatela i czy wydanie decyzji określonej treści nie będzie sprzeczne z interesem społecznym. Ponieważ Minister prawidłowo nie umotywował decyzji w tym zakresie jego rozstrzygnięcie również należało uznać za przedwczesne.

Z tych względów Sąd uznał skargę za uzasadnioną w zakresie zarzutu podniesionego w pkt 9 lit. a i b. W ocenie Sądu organ, przedwcześnie uznał, że działania skarżącego wypełniały desygnaty rażącego naruszenia prawa i wadliwie zakwalifikował te naruszenia jako uporczywe. Dlatego Sąd na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a P.p.s.a. uchylił zaskarżoną decyzję. Na tym etapie należało uznać, że

organ do stanu faktycznego ustalonego w sprawie wadliwie, bo w sposób niedostatecznie uzasadniony zastosował przepis art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n. Kierując się zaś dyspozycją art. 135 P.p.s.a. Sąd uchylił także decyzję Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 13 czerwca 2025 r. nr 1/6015.15.2025. Wbrew natomiast zarzutom podniesionym przez skarżącego Minister miał prawo ocenić działalność skarżącego z perspektywy dwóch następujących po sobie kadencji, jednak to, że rektor został po zakończeniu pierwszej kadencji ponownie wybrany na piastowane dotychczas stanowisko też powinno być uwzględnione przy ocenie jego działalności przeprowadzanej przez organ nadzorujący.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ uwzględniając ocenę prawną zaprezentowaną przez Sąd oceni, czy uchybienia jakich dopuścił się skarżący, znajdujące potwierdzenie w prawomocnych wyrokach sądu pracy mogą być zakwalifikowane jako rażące. W zależności od wyników tych ustaleń rozważy, czy zasadnym jest odwoływanie z funkcji rektora na podstawie art. 432 ust. 5 u.p.s.w.n., czy też właściwym trybem jego odwołania będzie ten przewidziany w art. 432 ust. 1 u.p.s.w.n.

O kosztach postępowania Sąd orzekł mając na względzie treść art. 199, art. 200 i art. 205 § 1 P.p.s.a.

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W WARSZAWIE

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Aleksandra Cymerska
starszy referent